

La llei de l'audiovisual com a maniobra?

En el context potser hi ha l'interès indissimulat del PSOE perquè li aprovin el pressupost. I la necessitat d'escenificar que, en canvi, atorga alguna cosa.

De vegades sembla que se'n fofin, però no. És aquesta constància, aquesta obsessió, aquest continu provar de reduir el món a la seva mida. Tan sols així s'entén l'incomprensible: que no és negligència sinó dedicació, que no és oblit sinó persecució.

La maniobra és, com a mínim, poc clara. Poc clara i tirant a fosca. Després de mesos de negociacions, que no debades tenen el govern que se sustenta pels vots d'això que els és sempre molesta perifèria, el nou projecte de llei estatal de l'audiovisual començava a arribar a port. Per adequar-se a les situacions noves (les plataformes de serveis televisius a petició, que si Netflix, que si HBO; les d'intercanvi de vídeos, diguem-ne YouTube, etcètera), i pel detall de casar amb la normativa europea, també.

Ara fa cosa d'un any, com si els afers que tenen relació amb l'Estat espanyol (el *deep* i el *superficial*) es poguessin aclarir per la via de l'argumentació raonada, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) aprovava un seguit d'allegacions a l'avantprojecte de llei que s'anava tramitant al Congrés espanyol i hi assenyalava un detall que, ves per on, la nova proposta legal s'havia oblidat de preveure: la diversitat cultural i lingüística de les terres sobre les quals la llei tindria potestat quan entrés en vigor. Per això proposava mesures concretes que corregissin el «descuit» i que contribuïssin, per tant, a la protecció i la promoció de totes les llengües que l'Estat ha hagut de reconèixer com a oficials: si a l'avantprojecte hi deia que els serveis te-

levisius a petició han de garantir que un mínim del 30% del seu catàleg sigui per a obres audiovisuals europees, i que el 50% d'aquest 30% ha de ser en la llengua oficial de l'Estat o en les llengües cooficials, tot en un mateix sac perquè el castellà tranquil·lament sepultés la resta, la proposta del CAC hi afegia l'especificitat que la redacció oficial havia omès, és a dir, un 50% per al català, l'occità, el basc i el galleg.

Un 50% del 50% del 30%, cosa que significa l'esgarrifosa xifra del 7,5%.

I que els tramitadors a Madrid han trobat inacceptable.

Perquè, a més a més del temps, ha passat això, finalment: que la llei anava fent la seva fins a arribar al Consell de Ministres del govern PSOE-Podemos, i

NÚRIA
CADENES

@ncadenes

que ja la tenien a sobre de la taula per al vistiplau, i que no preveia cap mesura a favor de les llengües cooficials, les molèsties que ens entestem a parlar, i que de passada reduïa les atribucions del CAC i de l'homòleg valencià, i *narinant*.

Aquest insult, novament. Aquest constatar quin futur ens resta si continuem dins del seu clos.

Les entitats culturals, professionals, els partits polítics del país van expressar la seva indignació. De seguida es van anunciar mobilitzacions. El tema era greu (és greu) i no es podia (no es pot) deixar passar. Després de l'enrenou, es va saber que sortia de l'ordre del dia d'aquell Consell de Ministres. Una victòria. Petita, però visca.

És tan sols que, ara, sento un rau-rau, interrogants, suspicàcies que no em trec de sobre. D'entrada, la filtració: per interès de qui? I és que vam saber que l'avantprojecte continuava obviant el català per una filtració (des del mateix Govern espanyol, per tant) a *El Periódico*. I, de sortida, pel context: l'interès indissimulat (i no diré pas que únic, però poc li'n falta) del PSOE perquè li aprovin el pressupost. I la necessitat d'escenificar que, en canvi, atorga alguna cosa. Aquesta mateixa cosa que ja hauria hagut de ser, amb pressupost o sense pressupost.

La maniobra potser s'assembla massa a allò de l'any passat: t'imposo el control financer sobre la Generalitat i després, quan he de negociar, la concessió que et dono és afirmar que l'alçaré.

Digueu-me malfiada.

Esriptora